

Ezechia, împresurarea și izbăvirea Ierusalimului

- 18:1-19:37 -

18:1-8 - CV-ul lui Ezechia

Înainte să ne prezinte binecunoscutul tablou al împresurării și izbăvirii Ierusalimului, autorul ne face cunoștință cu Ezechia și consemnează, după tiparul său obișnuit, un scrupulos rezumat al domniei lui Ezechia. Ordinea nu este întâmplătoare. Autorul ne face cunoscut mai întâi CV-ul lui Ezechia și APOI ne descrie împresurarea Ierusalimului. Oare de ce? Dar mai întâi să analizăm acest CV regal. Semnificația CV-ului este cu atât mai importantă cu cât acesta este realizat de către un autor inspirat, după finalul domniei lui Ezechia. Este un CV care oglindește însăși percepția divină asupra domniei acestui împărat, iar de aici aflăm niște lucruri absolut uimitoare despre Ezechia:

- ***El a făcut ce este plăcut înaintea Domnului ÎNTOCMAI cum făcuse tatăl său David.*** – Iată în sfârșit un împărat care se ridică la înălțimea spirituală a lui David. Despre el nu ni se spune, ca în cazul celorlalți împărați buni ai lui Iuda, că ***a fost ca David, doar că...*** Autorul, în cazul lui Ezechia, precizează că a fost ÎNTOCMAI ca David, fără să adauge nici măcar un DAR. Iată deci primul împărat care a urcat pe înălțimile spirituale davidice. De când a așteptat Domnul acest împărat! Și iată că a sosit în istorie tocmai în acest moment tulbure al ei. Ezechia, la fel ca David, a perseverat până la sfârșit în ascultarea de Domnul. Acest lucru îl apreciează Domnul la David cel mai mult: constanța sa până la sfârșit. Ezechia nu a fost perfect, după cum nici David nu a fost perfect. Dar s-a ridicat când a fost trântit la pământ și și-a continuat mai departe alergarea credinței. Domnul nu așteaptă de la noi perfecțiunea, ci perseverența în alergarea credinței. Prin credință stăm în picioare și prin aceeași credință ne ridicăm când suntem trântiți la pământ. Perseverența în acest tip de credință este ceea ce așteaptă Domnul de la noi.
- ***A îndepărtat înălțimile*** – Ezechia este PRIMUL împărat care îndepărtează și înălțimile. Dacă ceilalți împărați buni au fost ca David în prima parte a vieții lor, sau au fost ca David dar nu au îndepărtat înălțimile, Ezechia este cel care este întocmai ca David și îndepărtează și înălțimile. Am comentat mai devreme de ce îndepărtarea înălțimilor era o provocare așa de mare, și de ce ceilalți împărați buni nu s-au atins de ele. Dar Ezechia, după 200 de ani de funcționare fără întrerupere a sistemului de închinare pe înălțimi, depășește această LIMITĂ teribilă. El mai întâi conștientizează că aceste înălțimi nu mai sunt acceptate de Domnul și sunt în contradicție cu sistemul unic de închinare de la Casa Domnului. Apoi, are curajul să confrunte o întreagă națiune atât de legată de această tradiție religioasă. El se atinge de tradițiile „sfinte” ale națiunii. Și nu era vorba de idolatrie pură, ci de o formă de închinare la Yahwe care fusese cândva acceptată de către

Acesta. De obicei o națiune se leagă atât de tare de aceste tradiții sfinte încât cine se atinge de ele este anatemitat și răstignit. Oare nu așa s-a întâmplat și cu Isus? Ezechia se încrede în Domnul și – cu riscul de a pierde popularitatea din sondaje, și chiar tronul – el se ridică și îndepărtează, în Numele Domnului, înălțimile din Israel! Și aceasta după 200 de ani în care NIMENI nu se atinsese de ele. Prin pasivitatea lor, chiar împărații buni ai lui Iuda validaseră înălțimile. Acești împărați erau considerați deja eroi ai lui Israel, repere spirituale și morale. Ezechia nu avea doar presiunea exercitată de 200 de ani de tradiție, doar cea exercitată de o conștiința religioasă a unei întregi națiuni, ci și presiunea eroilor spirituali din trecut, a strămoșilor săi care validaseră aceste înălțimi. Iată de ce strălucește Ezechia atât de mult în istorie! Iată de ce Ezechia poate fi pus alături de David!

- ***A sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat Astarteele, și a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră până atunci tămâie înaintea lui: îl numeau Nehuștan.*** Ezechia nu s-a născut într-un context spiritual favorabil. El a fost fiul celui mai rău împărat al lui Iuda de până atunci, și și-a început viața când starea lui Iuda atinsese un apogeu al împietririi spirituale. Într-adevăr, Ahaz a fost primul împărat care a alături de promovarea idolatriei în Iuda a schimbat orânduielele sfinte din Casa Domnului. Așa ceva nu mai făcuse nimeni. Și când am comentat viața lui Ahaz, am subliniat cât de gravă a fost intervenția sa în Casa Domnului și câtă confuzie a adus peste popor. Ezechia se naște în casa lui Ahaz, și are cel mai rău exemplu posibil de până atunci în fața ochilor săi (doar Manase îl mai întrece pe Ahaz în ce privește răul adus peste Israel). Ezechia se naște într-un context religios idolatru în care slava Casei Domnului era profund afectată de aducerea unui altar păgân în Templu. Cu toate acestea, la 25 de ani, când devine împărat, el începe cu mult curaj cea mai mare reformă religioasă din ultimii 200 de ani. Cum a fost posibil ca Ezechia să se alipească așa de mult de Domnul de la o vârstă fragedă într-un context atât de potrivnic? Acest exemplu ne arată încă odată că puterea revelației divine care caută pe fiecare este MAI MARE decât forța gravitațională a întunericului spiritual în care se naște un om. Cu siguranță. Ezechia a avut contact cu oameni evlavioși care i-au îndreptat inima spre Domnul. Cu siguranță că Isaia (marele profet care a fost un martor al cerului pe vremea lui Ozia, Iotam, Ahaz, Ezechia și Manase) a avut și el un rol important în creșterea spirituală a lui Ezechia. Dar la fel de important a fost și faptul că Ezechia a fost receptiv. Domnul îl trimite pe Isaia să depună mărturie în întunericul spiritual atât de dens adus de Ahaz. Și lumina adusă de Domnul prin Isaia este atât de puternică, încât prin ea se naște în acea mare apostazie, cel mai de seamă împărat al lui Iuda! Ezechia îndepărtează toți idoli din țară. El se atinge din nou de o tradiție sacră a poporului și nimicește șarpele de aramă!!! Cum să îndrăznești să nimicești șarpele de aramă, făcut chiar de Moise, și prin care s-au făcut mari minuni și a fost salvată o generație din Israel, și despre care se scrie chiar în Legea lui Dumnezeu? Iată că Ezechia a avut și acest curaj. Cât de idolatră este inima omului! Domnul a operat minunea vindecării prin șarpele de aramă. Dar cine fusese făcătorul minunii: Domnul sau

șarpele de aramă? Cine merita toată lauda: Dumnezeu cel viu, sau un obiect neînsuflețit? Dar omul are mereu tendința să își lege inima de ce se vede și să se închine la vasul prin care operează Domnul mai mult decât la Domnul cel viu și nevăzut! De ce? Pentru că omul trăiește sub robia vizibilului! De ce? Pentru că omul preferă apropierea de CEVA care nu îi cere schimbare, decât apropierea de Dumnezeu cel viu și Sfânt care cere schimbarea întregii vieți! Nu știm exact cât timp a funcționat închinarea la Nehuștan. Autorul ne sugerează că la fel ca și înălțimile, Nehuștan a fost o tradiție „sacră” tolerată de Iuda și de ceilalți împărați din Iuda multă vreme. Dar Ezechia nu se lasă impresionat de faptul că șarpele de aramă fuse făcut de Moise, nici de faptul că făcuse minuni, nici de faptul că era consemnat în Lege despre el, nici de semnificația sa în conștiința religioasă a lui Iuda. Ezechia sfărâmă acest idol înaintea întregului popor. În lumina acestui pasaj, cât de ridicolă este argumentarea celor care susțin închinarea la obiecte de cult. Argumentul suprem adus de aceștia este desigur facerea de minuni! Și de multe acele minuni sunt legende sau nu pot fi demonstrate. Dar șarpele de aramă fusese ridicat DUPĂ porunca Domnului, de Moise, și făcuse minuni reale! Era consemnat în Lege acest lucru! Și cu toate acestea închinarea la acest obiect, sau dacă vreți, apropierea de Domnul prin acest obiect, a fost considerată IDOLATRIE CLARĂ de Ezechia, și Ezechia a fost lăudat de Domnul pentru distrugerea lui Nehuștan. Nu doar închinarea la un obiect de cult este idolatrie, dar și apropierea de Domnul prin închinarea la acel obiect este asemenea. Apropierea de Domnul era legitimă DOAR ÎN CADRUL indicat de Domnul. De aceea nici înălțimile nu erau acceptate de Domnul, și nici altarul făcut de Ahaz în Casa Domnului. Nu era suficient argumentul că închinarea era adusă Domnului, și că în spatele înălțimilor sau altarului lui Ahaz oamenii îl vedea pe Domnul. Deci nu este important doar CUI te închini, dar și CUM te închini și CALEA închinării. La Dumnezeu nu te poți închina oricum. Chiar dacă înaintea lui Nehuștan, un evreu care aducea tămâie se gândea la Dumnezeu lui Israel, acest lucru nu era plăcut înaintea Domnului. Pentru că în mod cert, CALEA ÎNCHINĂRII afectează ÎNCHINAREA și perceperea divinității. Dumnezeu s-a revelat în Casa Domnului, și nu în șarpele de aramă sau pe înălțimi. Iată de ce Domnul nu accepta nici închinarea pe înălțimi și nici înaintea șarpelui de aramă. Acea închinare nu te apropia de Dumnezeu cel viu și adevărat ci de un Dumnezeu ciuntit, de o plăsmuire a imaginației religioase.

- ***El și-a pus încrederea în Domnul, Dumnezeul lui Israel; și dintre toți împărații lui Iuda, care au venit după el sau care au fost înainte de el, n-a fost niciunul ca el.*** Autorul insistă pe autenticitatea relației lui Ezechia cu Dumnezeu. Ezechia nu a fost doar un reformator sau un om religios. Autorul ne deschide fereastra spre inima sa: el și-a pus toată încrederea în Domnul. Acest lucru îl aștepta Domnul de la toți împărații lui Israel, și anume să umble cu Domnul și să își pună toată încrederea în El, în orice situație. După cum vom vedea, Ezechia a trăit într-un context istoric foarte dificil. Și tocmai astfel, a strălucit modul în care el s-a încrezut în Domnul, eclipsând astfel pe toți ceilalți împărați ai lui Iuda. Autorul nu precizează că el nu a făcut și greșeli. A făcut cu siguranță. Dar

Domnul nu se așteaptă la o viață perfectă, ci la o viață în care inima alege în mod constant să se încreadă DOAR în Domnul indiferent de contextele de criză, indiferent de văile umbrei morții prin care pășește omul. Autorul ne spune răspicat că Ezechia a fost cel mai de seamă împărat al lui Iuda. El a fost un campion al credincioșiei față de Dumnezeu. El întrupează apogeul spiritual al unei perioade de 345 de ani de istorie (din 931 până în 586). El a fost primul împărat care a îndepărtat înălțimile. Doar Iosia a mai îndepărtat înălțimile, și aceasta după Ezechia. Cu toate acestea, Ezechia este considerat de autor mai presus de Iosia. Ezechia este vasul care se ridică pe înălțimile davidice și poate fi pus alături de David. Trebuie deci să fim atenți când vom studia în continuare pasajele despre Ezechia, căci nu avem de-a face cu un simplu împărat sau doar cu un împărat credincios, ci cu CEL MAI CREDINCIOS împărat din istoria lui Iuda!

- ***El s-a alipit de Domnul, nu s-a abătut de la El, și a păzit poruncile pe care le dăduse lui Moise Domnul.*** Autorul insistă din nou pe autenticitatea relației lui Ezechia cu Domnul. Ezechia nu fost doar un om moral. El s-a alipit cu toată inima de Domnul și a făcut din Domnul desfătarea și bucuria vieții lui, marea căutare a sufletului său, marele sprijin al vieții și împărăției sale! Alipirea de Domnul nu fost doar la nivel emoțional. Alipirea de Domnul ca Persoană a fost dovedită de fidelitatea lui Ezechia. Ezechia a împlinit poruncile date de Domnul și nu s-a abătut de la El. Ezechia a împlinit poruncile din dragoste și din devotament față de Dumnezeul vieții sale. El a luat testul timpului și a fost constant în credințioșia sa. El nu s-a abătut de la Domnul, și nu a lăsat nimic să îl îndepărteze de Domnul. Constanța în timp este cel mai greu test! Ezechia l-a luat. Din acest punct de vedere (dar doar din acest punct de vedere), Ezechia îl întrece pe David. Iată cele două caracterizări făcute de autor celor doi mari oameni ai credinței:

Despre David (1 Împ. 15:5)	Despre Ezechia (2 Împ. 18:6)
Căci David făcuse ce este plăcut înaintea Domnului, și nu se abătuse de la niciuna din poruncile Lui în tot timpul vieții lui, <u>afară de întâmplarea cu Urie Hetitul.</u>	El s-a alipit de Domnul, nu s-a abătut de la El, și a păzit poruncile pe care le dăduse lui Moise Domnul.

La David apare o excepție, o paranteză în constanța credincioșiei sale. În cazul lui Ezechia nu se menționează o asemenea excepție. Cu toate acestea, mai departe, autorul va insista pe contextul de criză spirituală din viața lui Ezechia când acesta își pune încrederea în Egipt și ajunge și el să jefuiască Templul și să facă să fie hulit Numele Domnului printre Neamuri. Căderea a fost una destul de mare. Totuși nu este trecută ca și excepție. În mod cert căderea și împietrirea lui David, care a comis crimă și adulter a fost mai mare decât criza spirituală din viața lui Ezechia atunci când acesta a făcut alianța cu Egiptul. Astfel, e posibil ca în cazul lui Ezechia, autorul să considere alinața cu Egiptul o criză spirituală, pe când în cazul lui David adulterul și crima au însemnat lepădarea Domnului și ruperea pentru o vreme a relației cu El. Ezechia a trăit un moment de criză, de îndoială,

de compromis, în care a persistat o vreme de altfel. Dar a făcut acest lucru într-un context de teribilă presiune, și apoi s-a pocăit, a strigat către Domnul și Domnul a dus o mare izbăvire și a reabilitat situația, precum și Numele Său înaintea neamurilor. Dar cu David nu a fost la fel. David s-a lepădat de Domnul când locuia liniștit în palatul său. David a comis adulter și crimă și a persistat în nepocăință. După ce s-a pocăit nu a urmat o izbăvire sau o reabilitare spectaculoasă a situației ci un lung drum de pedeapsă, vindecare și confruntare cu consecințele dureroase ale păcatului său. Criza lui Ezechia nu poate fi pusă, deci, în același taler cu căderea dramatică a lui David.

• ***Și Domnul a fost cu Ezechia, care a izbutit în tot ce a făcut. El s-a răsculat împotriva împăratului Asiriei și nu i-a fost supus.*** Ca unii care știm perioada de criză spirituală în contextul relației cu Asiria prin care a trecut Ezechia suntem impresionați de modul în care descrie cronicarul relația cu Asiria. El nu face nici cea mai mică aluzie la criza lui Ezechia, ci îl laudă pe Ezechia pentru că s-a răsculat împotriva împăratului Asiriei! Cum de este posibilă o astfel de descriere? Pentru că:

- Domnul când iartă, iartă cu adevărat.
- Cel neprihănit cade de 7 ori, și de 7 ori se ridică. Crizele, căderile fac parte din lupta spirituală. Important este că cel neprihănit se ridică. Dumnezeu nu se focalizează pe cădere ci pe faptul că cel neprihănit se ridică. Ori, Ezechia s-a ridicat și Domnul a putut da o măreață izbăvire!!!
- Dumnezeu evaluează umblarea cu El ca PROCES, și nu prin momente singulare. Dumnezeu evaluează ansamblul umblării cu Domnul. Acest ansamblu va include inevitabil suișuri și coborâșuri; dar Domnul nu este preocupat să fie doar suișuri, căci știe că acest lucru nu este posibil. El este preocupat ca orice coborâș să fie urmat de un suiș, ca dominant să fie suișul și nu coborâșul, ca panta să fie mereu ascendentă în această alternanță de suișuri și coborâșuri. Ezechia a avut o criză spirituală într-un moment teribil de presiune. Dar s-a ridicat și a mers mai departe. Când Domnul îi scrie cronică vieții are doar cuvinte de laudă pentru Ezechia. Domnul ne evaluează deci, în proces, în dinamica umblării noastre cu El. Dacă facem un păcat singular nu înseamnă că ne-am lepădat de El, și că i-am întors spatele. Dacă ne cerem iertare repede și revenim în ascultare, rămânem în dinamica ascultării de Domnul, rămânem în Domnul și beneficiem de pacea, binecuvîntarea și protecția Lui. Cel rău este cel care vrea să supradimensioneze gravitatea căderilor punctuale. El ne spune mereu: *Vai, cum de a fost posibil! Vai, te-ai lepădat de Domnul tu, cel care de atâția ani ai umbalț cu El! Până aici a fost! Și Domnul te-a lepădat! Ce rost mai are să te întorci la El?* Dumnezeu însă nu reacționează așa față de căderile noastre punctuale. Viața lui David este așa de clară din acest punct de vedere. David a făcut mai multe greșeli. Totuși, DOAR în dreptul căderii cu Bat-Șeba și Urie cronicarul menționează: ***Fapta lui David nu a plăcut Domnului. (2 Samuel 11:27b)***. Dar oare celelalte

greșeli i-au plăcut? Celelate greșeli au fost mai mici, și în dinamica normală a suișurilor și coborâșurilor din creșterea spiritală. De aceea, Domnul nu s-a oprit în dreptul lor pentru a se întrista sau pentru a le evidenția gravitatea. În dinamica suișurilor și coborâșurilor, rămânem plăcuți înaintea Domnului, rămâne o jertfă de bun miros înaintea Celui care ne evaluează în proces și care cunoaște mai bine ca noi normalitatea suișurilor și coborâșurilor din creșterea spiritală a oricărui om. Dar în 2 Samuel 11, David nu a avut un mic coborâș, urmat de un suiș mai mare. David a coborât mult la vale, și a persistat în această cădere. David s-a lepădat de Domnul și și-a împietrit cumplit inima înaintea Lui!

Cu adevărat va fi surprinzător pentru cititor să vadă cum, după prezentarea unui asemenea CV, autorul va evidenția greșelile și crizele spirituale din viața lui Ezechia. Și cu siguranță ne vom întreba din nou: de ce are autorul această abordare? Am observat deja că în cazul puținilor împărați buni, autorul nu dezvoltă biruințele lor spirituale ci căderile și slăbiciunile lor. De ce? Au fost suficienți împărați răi unde a putut dezvolta tema împietririi și a răului produs de om. De ce și în cazul împăraților buni, el insistă pe aceeași temă? Iată că nici Ezechia nu scapă. Iată că am ajuns în sfârșit la un împărat care este ca David, și care îndepărtează înălțimile! Și din viața acestui împărat plină de fapte neprihănite, autorul insistă pe crizele din viața sa. De ce? Am mai observat că mereu aceste căderi sunt legate de impactul lor asupra Templului. De fapt, tema centrală nu este împăratul ci Casa Domnului. Autorul insistă pe războiul spiritual din jurul Casei Domnului. El ne descoperă și lucrarea lui Dumnezeu pentru protejarea și renovarea Casei Domnului. Cu toate acestea, insistă mai mult pe atacurile asupra Casei Domnului. Și de aceea, se explică de ce, chiar în cazul împăraților buni, el subliniază căderile lor care au afectat slava Casei Domnului. Autorul ne descrie asediul spiritual asupra Casei Domnului, diferite atacuri sau strategii ale celui rău împotriva Casei Domnului. El parcă vrea să ne conștientizeze despre acest război dar să ne înștiințeze și despre planurile de război ale vrăjmașului. Cunoscându-i metodele, va fi mai ușor să păzim Casa Domnului. Iată două pasaje scrise de apostolul Pavel care ilustrează principalele adevăruri din cărțile 1, 2 Împărați:

- Îți scriu aceste lucruri cu nădejdea că voi veni curând la tine. Dar dacă voi zăbovi, **să știi cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului.** (1 Tim. 3:14-15)
- Dar pe cine iertați voi, îl iert și eu. Într-adevăr, ce am iertat eu – dacă am iertat ceva – am iertat pentru voi, în fața lui Hristos, ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi; **căci nu suntem în neștiință de planurile lui.** (2 Cor. 2:10-11)

Autorul cărții 1, 2 Împărați pare a dori să aflăm:

- Că Templul, Casa lui Dumnezeu este stâlpul și temelie adevărului.

- Cum să te porți față de această Casă.
- Care sunt planurile celui rău împotriva acestei Case.

Legat de ultima idee, el ne prezintă diferitele atacuri ale celui rău împotriva Casei Domnului. El pare să selecteze din viața fiecărui împărat un atac aparte împotriva Casei Domnului. Din viața lui Ezechia, el selectează tocmai un asemenea atac, dar un tip de atac cu care nu ne-am mai întâlnit până acum. Este vorba de atacul materializat prin discursul lui Rabșache. Înainte de ne prezenta acest atac, autorul vrea mai întâi să știm că cel care a fost supus acestui atac a fost cel mai credincios împărat din toți împărații lui Iuda și Israel. Această informație ne va ajuta să pricepem cât de mare a fost atacul.

18:9-12 – Ezechia, contemporan cu luarea Samariei

După ce autorul ne prezintă CV-ul spiritual absolut impresionat al lui Ezechia, înainte de a ne descrie atacul lui Rabșache, ne vorbește despre luarea Samariei. De ce face acest lucru? Oare nu ne-a vorbit recent un capitol întreg despre acest eveniment și despre cauzele acestui eveniment (cap. 17)? De ce mai reia încă odată această temă? Elementul de noutate, și elementul pe care insistă autorul acum este că Ezechia a fost contemporan cu luarea Samariei. Împresurarea Samariei a început în al 4-lea an de domnie al lui Ezechia (vezi 18:9) și ea a fost cucerită de asirieni în anul al 7-lea a lui Ezechia (18:10). Și autorul subliniază: ATUNCI a fost luată Samaria (18:10b). Deci, Ezechia este contemporan cu ducerea lui Israel în robia asiriană. Acest lucru nu este fără însemnătate. Ducerea lui Israel în robie nu a fost un lucru deloc ușor pentru cei din Iuda. În primul rând, cei care fuseseră nimiciți de asirieni erau frații lor. În al doilea rând, și Israel era poporul Domnului. Până acum Domnul și-a mai pedepsit poporul, dar acum Israel este lepădat, legământul este rupt, Israel este smuls din moștenire și alungat de la Fața Lui! Nu era deloc ușor să asisti la acest eveniment. Ba mai mult, era un eveniment care putea arunca îndoiala în inima celor din Iuda. Ei se puteau întreba: dacă Domnul nu a putut proteja pe poporul Său din Nord de imperiul asirian, oare va putea să ne protejeze pe noi? Sau: dacă Domnul s-a mâniat pe cei din Nord și i-a lepădat de la Fața Lui, oare nu o va face și cu noi? Autorul ne aduce aminte în 18:12 care era cauza robiei. Domnul era mai puternic decât Asiria. Dar tocmai Domnul i-a dat în mâinile Asiriei, și a făcut acest lucru nu din pricina unei simple greșeli, ci în urma unei perseverențe de 200 de ani în neascultare și idolatrie. Pentru autor este clar acest lucru. Și pentru noi este clar. Dar pentru cei de atunci și acolo, claritatea nu era atât de mare, și îndoiala putea oricând să bată la ușa inimii lor în contextul ducerii lui Israel în robie. Aveai nevoie de discernământ pentru a interpreta corect anul 722, și pentru a nu fi indus în eroare – în contextul ascensiunii puterii Asiriei – de interpretările false pe care cel rău vroia să le dea acestui eveniment.

Ezechia se naște în cea mai neagră perioadă (când un altar străin a fost așezat în Casa Domnului) și are ca tată pe cel mai rău împărat din Iuda de până atunci. În același timp, în Nord

se umple paharul fărădelegii și 10 seminții sunt duse în robia asiriană, eveniment istoric foarte dificil pentru credința celor din Sud. De asemenea, el este martor la asensiunea crudului imperiu asirian, care se ridică în istorie drept consecință a păcatului lui Israel și devine unealta mîniei din mîna lui Dumnezeu. Cum se face că cel mai bun împărat al lui Iuda se naște în cea mai neagră perioadă de istorie? Cu siguranță nu este întâmplător. Pentru ca Iuda să treacă prin această vale istorică a umbrei morții, era nevoie de un om care să stea la spărtură. Acest om este marele împărat Ezechia, sprijinit din umbră de marele profet Isaia. Cu cât păcatul se înmulțește, harul se înmulțește! Domnul trimite pe oamenii cei mai credincioși în contextele cele mai dificile ale istoriei. În orice perioadă de apostazie, Domnul își are martorii Săi. Împăratul Ezechia a prins o perioadă istorică mai dificilă decât toți predecesorii săi și chiar și decât urmașii săi. El a avut o chemare sfântă pentru un context cumplit. El a stat la spărtură și, datorită credincioșiei sale, istoria lui Iuda a putut continua.

Contextul cumplit de presiune la care a fost supus Ezechia explică și îngăduința lui Dumnezeu față de căderea sa. Imperiul asirian era în continuă expansiune. Nimeni nu putea să îi stea în cale și oricine i se împotriva era nimicuit cu o imensă cruzime. În acest context, s-a inaugurat epoca alianțelor anti-asiriene. Toate împărățiile făceau alianțe împotriva Asiriei. Era evident pentru toți că SINGUR nu te puteai opune teribilei forțe asiriene. Dar Domnul, prin Isaia, îi cere lui Ezechia să se încreadă doar în El și să nu facă nici o alianță. Și Ezechia acceptă trăirea prin credință. Și, din anul întâi până prin anul al 13-lea al domniei sale, nu face nici o alianță. El rezistă unei tentații imense și refuză ofertele celorlalte împărății care îi propuneau alianțe. El alege să se încreadă doar în Domnul, în ciuda puterii Asiriei mereu în expansiune. Puterea asirienilor nu scade în această perioadă ci crește - și armatele asiriene se apropie tot mai mult de Iuda - și nimeni și nimic nu le stă în cale. În anul 722 Samaria este luată și imperiul asirian își așează granița exact lângă Iuda. Cred că anul 722 a fost teribil de greu pentru Ezechia și, în urma acestui an, rezistența sa împotriva alinațelor a început să scadă. De aceea, puțin mai târziu, el face o alianță cu Egiptul. Această alianță este condamnată de Isaia în Isaia 28-35. Ea este menționată și de Rabșache în discursul său (vezi 18:21). Alianța cu Egiptul înseamnă neascultare din partea lui Ezechia. Inima sa nu s-a încrezut doar în Domnul. Domnul a fost considerat mic în fața amenințării asiriene, și de aceea, a fost nevoie și de alianța cu Egiptul. Dar Domnul vrea să fie cinsit așa cum este El, ca unicul și atotputernicul Dumnezeu. De asemenea, prin alinața cu Egiptul, era compromisă mărturia lui Iuda. Domnul dorea să își înalte Numele dându-i o mare victorie lui Ezechia împotriva imperiului asirian. Dar dacă Ezechia se afla în alinața cu Egiptul, victoria nu ar mai fi fost doar a lui Yahwe ci și a zeilor Egiptului. Ar fi reieșit în mintea popoarelor din jur că Dumnezeul lui Israel ar fi avut nevoie de sprijinul dumnezeilor Egiptului pentru a învinge puternicii dumnezei asirieni. Or, Domnul nu vroia să transmită acest mesaj. De aceea, nu intervine în ajutorul lui Ezechia decât după ce se frânge alianța cu Egiptul și după ce aceasta se dovedește inutilă. Alianța lui Ezechia cu Egiptul a venit după peste 10 ani de presiune teribilă. Ispita alianțelor bătea la ușa lui Ezechia în fiecare zi. El a rezistat mulți ani. Dar puterea Asiriei creștea, și se apropia de Iuda, și Domnul nu intervenea deloc. Ba mai mult, Samaria era luată! Domnul nu apăra poporul Său din Nord, iar Asiria își mută granițele lângă Iuda. Inima lui

Ezechia nu mai rezistă: cedează și face alianța cu Egiptul. Nu spunem că Ezechia nu ar fi putut rezista tentației. În toată această vreme, profetul Isaia primea mari descoperiri pentru a încuraja inima lui Ezechia să nu facă alianțe (vezi Isaia capitolele 13-27). Cu toate acestea Ezechia cedează. Dar presiunea a fost teribilă și a durat așa de mult!!! Testul timpului e cel mai greu; și cât de bine cunoaște cel rău acest lucru! Ispita bate la ușa inimii unui om ani de zile. În tot acest răstimp, Ispititorul nu obosește în a bate, doar omul obosește în a ține ușa închisă. Puterea bățăilor din ușa crește, iar puterea inimii în a ține ușa închisă slăbește. Așa a fost și cu Ezechia. Presiunea asiriană, și implicit cea a alianțelor, a crescut. Inima însă a obosit. Dar nu a obosit până la epuizare. Prin încurajările primite prin Isaia, inima mai avea resurse să spună NU ispitei. Dar totuși Ezechia, ca toți oamenii de altfel, a cedat și a ales să facă alianța. Calea trăirii prin credință devenise prea obositoare, devenise un chin. Calea umblării prin vedere a adus inițial pace și linișite în inima lui. (vezi Isaia 28 și comentariile Bereea pentru acest capitol). Dar chinul care avea să urmeze avea să fie MULT MAI MARE decât chinul umblării prin credință. Ezechia ajunsese în acea fază a luptei spirituale când trebuia să își reînnoiască decizia ascultării de Domnul în fiecare zi, și la sfârșitul fiecărei zile era epuizat. Și următoarea zi trebuia să o ia de la capăt, și tot așa. Nu e imposibil de trecut o astfel de perioadă, dar e foarte greu; mai ales la capătul unui labirint de 10 ani de zile. Ezechia a cedat, și acest lucru devine în contextul povestirii o mare încurajare pentru noi, care de asemenea cedăm. Încurajarea nu este în semnul de a ceda, ci pentru a ști că, chiar dacă am cedat, există șansa și speranța revenirii și reabilitării!!! Dar, după cum spuneam, Ezechia a cedat în urma unui context teribil de presiune. De aceea Domnul este îngăduitor cu greșeala sa. Domnul nu trece cu vederea greșeala dar o înțelege, după cum spune psalmistul:

8. Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate.

9. El nu Se ceartă fără încetare și nu ține mânia pe vecie.

10. Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre.

11. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El;

12. cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.

13. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.

14. ***Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână.***

(Psalmul 103)

Da, Ezechia a persistat în această greșală o vreme, dar ea nu a fost asemeni greșelii lui

David; căci în cazul lui David, pe de o parte, presiunea nu a fost atât de puternică, iar gravitatea faptelor a fost mult mai mare. De aceea, greșeala lui David este menționată de cronicar ca marea excepție a vieții lui, dar greșeala lui Ezechia nu este tercută în CV-ul său din 18:1-8.

18:13-16 Năvălirea lui Sanherib și jefuirea Templului

Ezechia refuză să plătească bir. Sanherib năvălește în Iuda în jurul anului 701 î.H. și pune stăpânire pe toate cetățile lui Iuda. De ce nu i-a protejat Dumnezeu? De ce temerile lui Ezechia s-au confirmat? Pentru că Ezechia făcuse aliața cu Egiptul, ne explică profetul Isaia în cartea sa (vezi Isaia 28-35). Temerile lui Ezechia care l-au determinat să facă aliața s-au confirmat tocmai din pricină că a făcut alinața. Dacă Ezechia nu ar fi făcut aliața, atunci Domnul ar fi fost credincios promisiunilor Sale din Lege și ar fi protejat tot Iuda, și nici o cetate nu ar fi căzut în mâinile vrăjmașului. Aliața cu Egiptul nu i-a fost de nici un ajutor. Această alianță a fost cea care a adus nenorocirea în Iuda. Pe de o parte, Egiptul nu i-a venit în ajutor, iar pe de altă parte, din pricina acestei alianțe, Domnul nu a portejat pe Iuda în fața oștirilor asiriene. Cel rău i-a promis lui Ezechia VIAȚA prin această alianță. Ea a adus însă moartea! Din nou s-a demonstrat că cel rău minte și că Domnul spune adevărul. Neascultarea aduce moarte, iar ascultarea viața. Și acest lucru este valabil întotdeauna și în orice context. Din pricina alianței cu Egiptul, pustiitorul a intrat în țară și toate cetățile lui Iuda au fost luate și umilite de vrăjmaș. Cu siguranță că poporul a fost de acord cu alianța cu Egiptul. Tot din Isaia aflăm că mai toate căpeteniile și mai toți consilierii lui Ezechia (reprezentanții poporului și necredinței acestuia) au făcut presiune asupra lui Ezechia și s-au bucurat când acesta a încheiat alianța cu Egiptul. Din pricina alianței, pustiitorul a pârjolit moștenirea Domnului. Mulți au murit, mulți au fost schingiuiți!

Cel prin care a venit viața în Israel (Ezechia), a fost și cel prin care a venit și moartea în Israel! Cât de mare a fost presiunea celui rău dacă până și cel mai credincios împărat din istoria lui Iuda și Israel a cedat. Compromisul lui Ezechia nu a dus la izbăvire, ci la un compromis și mai mare. Când a văzut că asirienii se îndreaptă spre Ierusalim el a făcut ce a făcut și Ioas înaintea lui Hazael. Ezechia s-a umilit în fața împăratului Asiriei, și i-a propus să îi ceară un preț pentru a cruța Ierusalimul. Prețul cerut de asirian a fost de 300 de talanți de argint și 30 de talanți de aur. Suma cerută a fost mare, suficient de mare pentru ca Ezechia să nu o poată plăti din vistieriile sale. El este împins să se atingă de vistieriile templului. Argintul este astfel acoperit. Dar cu aurul problema este și mai complicată. Pentru a acoperi suma cerută în aur singura soluție este să smulgă aurul cu care însuși Ezechia acoperise ușile și ușorii templului. În râvna SA PENTRU Casa Domnului Ezechia a îndepărtat orice sistem alternativ de închinare și învățat poporul să se închine Domnului DOAR la Templul de la Ierusalim, după cum bine știa și Rabșache (vezi 18:22). De asemenea a făcut mari renovări în Casa Domnului. Și acum cel rău îl umilește pe Ezechia făcându-l să necinstească Templul înaintea întregului popor. Cel rău vrea să ne umiliească exact acolo unde am fost tari și am strălucit în credințioșie. Cel rău vrea să stricăm cu propriile mâini binele pe care tot noi l-am făcut Casei Domnului. Am semnalat acest lucru la Solomon: cel care și-a început domnia zidind templul Domnului, și-a sfârșit domnia zidind

temple păgâne în jurul Templului. Nici al doilea compromis al lui Ezechia nu i-a fost de folos. Împăratul Asiriei a rupt legământul (vezi Isaia 33:8) și a venit împotriva Ierusalimului chiar dacă Ezechia i-a dat ce ceruse. Cel mai umilitor este atunci când faci compromisul pentru a scăpa de o anumită presiune, dar presiunea nu este înapărtată prin acel compromis. Este de preferat să fii cu conștiința curată în fața presiunii decât cu o conștiință pătată în fața aceluiași compromis. Ma îngrozesc când încep să îmi închipui ce era în conștiința lui Ezechia când s-a văzut la porțile Ierusalimului cu puternica armată asiriană în ciuda marilor compromisuri pe care le făcuse pentru a evita această situație. Împăratul Asiriei era fruios împotriva celui care îndrăznise să nu i se supună și își dorea ca acest lucru să nu se mai repete. El era hotărât să îi deporteze pe cei din sud (18:32) la fel cum îi dusese în robie și pe cei din Nord. El dorea să pună capăt lui Israel în istorie. Și împăratul Asiriei dorea să ia Ierusalimul fără luptă. Împresurarea Samariei a durat 3 ani. Ierusalimul era o cetate mai puternică decât Samaria. Ezechia întărise cetatea și asigurase și o bună aprovizionare cu apă în interior. Un asediu prelungit însemna un efort considerabil pentru armata asiriană. Sanherib dorește să evite acest lucru. De aceea îl trimite pe Rabșache pentru a arunca groaza în cei din cetate și pentru a-i convinge să se predea. Vom analiza în continuare maleficul discurs al lui Rabșache.

18:17-37 - Discursul lui Rabșache

Observații preliminare

Discursul are două părți. Prima parte îl vizează în special pe Ezechia, iar a doua parte în special poporul. Scopul principal al discursului este clar: este menit să frângă încrederea lui Ezechia în Domnul, și încrederea poporului în Ezechia și în Domnul. Rabșache vrea să frângă orice încredere în orice altceva pentru a convinge poporul și pe Ezechia să se predea. El știe că principalul factor care le mai putea menține evreilor speranța în vicorie era încrederea în Yahwe. De aceea discursul se centrează pe distrugerea încrederii rămășiței din Ierusalim în Domnul lor. De aceea, discursul este malefic și de tip anticristic. Nu mai găsim în toată Scriptura un discurs atât de bine dezvoltat care să fie îndreptat în mod direct împotriva credinței în Dumnezeu. De altfel, nici nu prea găsim în Scriptură astfel de discursuri. Noul Testament vorbește despre duhul anticristic care îl contestă pe Hristos, precum și de fiara din Apocalipsa care rostea mari vorbe de hulă împotriva lui Dumnezeu. Dar nu ni se detalizează conținutul acestor discursuri. Un alt discurs malefic orientat în mod direct împotriva lui Dumnezeu ne este prezentat în Scriptură în Geneza cap. 3, când Șarpele Îl contestă în mod direct pe Domnul. Dar acolo avem câteva versete, pe când aici avem aproape un capitol întreg. Rabșache este în mod evident un prototip al Anticristului sau al proorocului mincinos care va vorbi în favoarea Anticristului. Acest discurs ne este relevat de 3 ori în Vechiul Testament. Intuiesc că acest discurs conține acele tipuri de argumente pe care Anticristul le va aduce împotriva lui Dumnezeu. De aceea, să le analizăm cu atenție.

Observăm că Rabșache a venit cu lecția învățată. El știa limba iudaică, și cunoștea foarte multe despre Ezechia și despre poporul evreu. El le cunoștea religia și psihologia, el știa despre

reforma religioasă a lui Ezechia și despre încrederea lor în Domnul. Rabșache lovește întâi în lider dar apoi și în popor. El este un foarte bun orator, este plin de îndrăzneală și persuasiv. Dar el este și foarte inteligent, logic și rațional, și umple discursul său cu argumente solide. El intuiește stâlpii încrederii poporului în Domnul, și încearcă să îi doboare rând pe rând prin argumentele sale. El face apel la evidențele istorice, și la vizibil pentru a distruge încrederea în Dumnezeu cel nevăzut.

Discursul împotriva credinței liderului (19-25)

Argumentul 1: evidențierea eșecului alianței cu Egiptul

Nu este întâmplător că Rabșache începe cu evidențierea EȘECULUI alianței cu Egiptul, pentru a frânge mai întâi orice speranță cu privire la ajutorul pe care l-ar putea primi de la egipteni. Egiptul nu a venit în ajutor lui Ezechia. Dar mai mult decât atât. Rabșache vrea să frângă încrederea lui Ezechia în sine, și în discernământul său. El amintește de cuvintele rostite de însuși Ezechia: „pentru război trebuie chibzuință și putere” (nu știm când a rostit Ezechia aceste cuvinte și nici de unde le știa Rabșache). Ezechia a rostit această replică, dar iată că situația actuală dovedește că tocmai el nu a avut chibzuință și putere. Rabșache îl ironizează pe Ezechia, râde de el și îi așează înaintea ochilor discrepanța izbitoare dintre realitate și propriile sale cuvinte. Rabșache îi evidențiază eșecul politicii sale de război, pentru a-l umili și a-i zdrobi încrederea în sine. Alianța cu Egiptul avea și o altă rezonanță pentru împărat. Ezechia știa că alinața cu Egiptul a însemnat un păcat. Rabșache nu numește alianța cu Egiptul un păcat, dar o amintește într-un asemenea mod încât sentimentele de vinovăție ale lui Ezechia să fie trezite cu putere. Nu știu exact dacă în legătură cu acest aspect, Rabșache și-a propus acest lucru conștient, sau a fost doar inspirat de cel rău. Oricum, nu este întâmplător că discursul împotriva lui Ezechia începe și se încheie cu referire la alianța cu Egiptul! (vezi 18:21, 24b). Dintr-un discurs se reține cel mai bine începutul și sfârșitul. Cel rău îl inspiră pe Rabșache să înceapă și să încheie cu amintirea eșecului alianței cu Egiptul. Acest eșec îi amintea lui Ezechia de greșelile lui și îl făcea să simtă foarte vinovat. Sentimentul de vinovăție slăbește extrem de mult un lider, și îi diminuează nespus de mult puterea, încrederea, hotărârea. Dacă vrei să faci un om să fie slab, fă-l să se simtă vinovat! Vom mai reveni la acest aspect.

Argumentul 2: reinterpretarea îndepărtării înălțimilor

După ce a atacat încrederea lui Ezechia în sine și în Egipt, Rabșache atacă încrederea împăratului în Domnul. Și o face cu o inteligență malefică. El argumentează că Domnul nu poate veni în ajutorul lui Ezechia, pentru că este supărat pe el. Mânia lui Dumnezeu ar fi fost generată de faptul că Ezechia a îndepărtat înălțimile din Iuda. Rabșache știa despre reforma religioasă a lui Ezechia, dar o reinterpretează. El nu o consideră un lucru bun înaintea lui Yahwe, ci un lucru care L-a ofensat pe Yahwe. Noi știm că Ezechia făcuse un lucru bun, dar Rabșache argumentează exact opusul. El reinterpretează faptele bune ale lui Ezechia pentru a-l face să simtă vinovat față de Yahwe și să nu aibă curajul să se încreadă în El. Dacă amintirea alianței cu

Egiptul punea în discuție o vinovăție reală a lui Ezechia, reinterpretarea îndepărtării înălțimilor inducea o vinovăție falsă. Pentru a ne face să ne simțim vinovați, cel rău va aduce în atenția conștiinței noastre atât păcatele noastre reale cât și fapte bune pe care el le va interpreta ca fiind păcătoase. El pare să vrea să ne simțim vinovați cu orice preț. Nu are importanță că ne pune înaintea ochilor păcate reale sau imaginare. Scopul este clar: să ne simțim vinovați. Și el nu se sfiște să ia faptele noastre bune cele mai de seamă și să le interpreteze ca fiind păcătoase! Îndepărtarea înălțimilor era fapta evlavioasă cea mai de seamă a lui Ezechia. Cu toate acestea, cel rău argumentează că ea nu a plăcut Domnului. Rabșache alege și un domeniu confuz și alunecos. Am comentat deja cât de greu era să discerni că înălțimile nu sunt după voia Domnului. Cel rău va tinde mereu să abordeze acele domenii din viața noastră unde este greu să discerni ce e greșit și ce este bun. Celui rău îi plac domeniile complicate și confuze din viața noastră. El vrea să complice lucrurile și să aducă multă confuzie, deoarece acesta este tărâmul unde poate bombarda conștiința cu acuze false și poate induce cât mai multe sentimente false de vinovăție. Cel rău abordează tactica deturnării și defocalizării. El îl face pe Ezechia, prin discursul lui Rabșache, să se simtă vinovat față de Domnul. El are două capete de acuzare: îndepărtarea înălțimilor și alianța cu Egiptul. Prima este o acuză falsă, iar a doua o acuză reală. Însă el preferă ca prima acuzație să o formuleze direct, iar a doua doar aluziv. El vrea ca Ezechia să simtă vinovat, dar în același timp vrea să se simtă vinovat mai degrabă pentru ce a făcut bine, decât pentru ce a făcut rău. Cel rău preferă mai degrabă să fim hăituiți de vinovății false decât de cele reale. Vinovăția reală ne conduce către păcatul pe care trebuie să îl mărturisim înaintea Domnului. Dar vinovăția falsă ne cănduce spre nicăieri, și ne distrage atenția de la adevăratele vinovății. Esre evident că cel rău vrea ca să domine sufletul lui Ezechia prin vinovăție. Dar preferă să îl facă să se simtă mai vinovat pentru un lucru care nu este păcat decât pentru lucrul care era cu adevărat păcat. Cel rău este deci expert în a ne face să ne simțim foarte vinovați într-un anumit domeniu al vieții noastre în care nu am greșit sau în care situația nu este așa de gravă, tocmai pentru a ne distrage atenția de la domeniile în care greșim cu adevărat sau în care gravitatea este mult mai mare. El va profita de hipersensibilitatea conștiinței noastre, de confuzia noastră cu privire la anumite domenii, de diferitele tradiții religioase inventate de oameni și ne va bombarda cu sentimente de vinovăție false sau exagerate. Dar în același timp, el va încerca să ascundă domeniile din viața noastră unde vina și gravitatea este reală și mult mai mare. El va face mult zgomot cu privire la îndepărtarea înălțimilor, dar va fi discret cu privire la alianța cu Egiptul. În timpul Domnului Isus, oamenii se simțeau foarte vinovați dacă nu respectau diferitele tradiții și ritualuri exterioare, dar nu erau deloc alarmați de ura, egoismul, lipsa de iertare și dragoste din inima lor. Diavolul a reușit prin învățătura falsă a preoților vremii să crească sensibilitatea conștiinței față de ritualurile din Lege și apoi față de sute de tradiții care au fost adăugate de oameni și care de altfel erau greu de ținut, și absurde și vizau multe domenii ale vieții. Dar în același timp a scăzut sensibilitatea conștiinței față de porunci reale din Legea lui Dumnezeu și față de domeniile esențiale ale Legii lui Dumnezeu. Astfel, oamenii s-au focalizat să lupte să fie curați în domenii periferice ale Legii, precum și în domenii din afara Legii. În același timp au neglijat lupta pentru curățire în domeniul real și central al Legii. Prima lupta,

falsă de altfel, era orientată spre exterior, spre comportament. A doua luptă, adevărată dar neglijată, era orientată spre interior, spre schimbarea lăuntrică. În Evanghelie descoperim că una din prioritățile lucrării Mântuitorului a fost să îi elibereze pe oameni din această defocalizare. El a vrut prin predicile Sale să îi elibereze de sentimentele false de vinovăție, pentru a-i conduce spre vinovățiile reale în vederea unei schimbări autentice, după voia lui Dumnezeu. Cel rău va încerca mereu să ne facă să ne simțim vinovați acolo unde nu suntem, sau situația nu este așa de gravă, și să nu ne simțim vinovați acolo unde chiar am greșit iar situația este foarte gravă. Manipularea sentimentelor noastre de vinovăție este una din armele sale favorite pentru a ne tăia elanul, pentru a ne descuraja și paraliza în lucrare, pentru a ne fura bucuria, pentru a ne frânge hotărârea în căutarea și apropierea de Domnul. În Evanghelii, descoperim că o temă centrală a discursurilor Mântuitorului este tocmai desconspirarea acestei strategii a celui rău care defocalizase pe poporul lui Dumnezeu de la adevăratele bătălii spirituale. Vom oferi câteva exemple din Evanghelii:

- Dacă ați fi știut ce înseamnă: *Milă voiesc, iar nu jertfe!*, n-ați fi osândit pe niște nevinovați. (Matei 12:7)

1. Atunci niște farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus și I-au zis:
2. „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă.”
3. Drept răspuns, El le-a zis: „**Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre?**”
4. **Căci Dumnezeu a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” și: „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit negreșit cu moartea.”**
5. **Dar voi ziceți: „Cine va zice tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-aș putea ajuta I-am închinat lui Dumnezeu”**
6. **nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel Cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre.**
7. **Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis:**
8. **„Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.**
9. **Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.”**
10. Isus a chemat mulțimea la Sine și a zis: **„Ascultați și înțelegeți:**
11. **Nu ce intră în gură spurcă pe om; ci ce iese din gură, aceea spurcă pe om.”**

12. Atunci ucenicii Lui s-au apropiat și l-au zis: „Știi că fariseii au găsit pricină de poticnire în cuvintele pe care le-au auzit?”
13. Drept răspuns, El le-a zis: „Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină.
14. Lăsați-i: sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.”
15. Petru a luat cuvântul și l-a zis: „Deslușește-ne pilda aceasta.”
16. Isus a zis: „Și voi tot fără pricepere sunteți?”
17. Nu înțelegeți că orice intră în gură merge în pânțec și apoi este aruncat afară în hazna?
18. Dar, ce iese din gură vine din inimă, și aceea spurcă pe om.
19. Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele.
20. Iată lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mâinile nespălate nu spurcă pe om.”

(Matei 15:1-20)

23. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.
24. Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!
25. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățați partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necumpătate.
26. Fariseu orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată.
27. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruiate, care pe din afară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie.
28. Tot așa și voi, pe din afară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege.

(Matei 23:23-28)

Argumentul 3: provocarea cu cei 2000 de călăreți

Rabșache a atăcat până acum încrederea lui Ezechia în sine, în Egipt și în Domnul. Acum atacă încrederea acestuia în propria sa armată. Evidența realității era descurajantă, și Rabșache era bine informat despre numărul oștenilor din Ierusalim. Alte pasaje ne confirmă că la Ierusalim mai era doar o rămășiță. Nu știm exact câți erau, dar cu siguranță nu mulți. Rabșache pe de o parte subliniază această realitate, iar pe de altă parte îi înștiințează că asirienii erau bine informați cu privire la numărul oștenilor din Ierusalim. Provocarea cu cei 2000 de călăreți este umilitoare și descurajantă pentru Ezechia. Rabșache avea dreptate. Rămășița din Ierusalim nu se putea opune nici celei mai mici căpetenii ale armatei asiriene. Armata asiriana era imensă. Doar o parte din ea, cea care a venit la Ierusalim, număra 185.000 de ostași. Ce ar fi putut face 2000 de călăreți împotriva unei asemenea armate? Era evident că Ezechia nu putea spera la o victorie bazându-se pe propria forță armată. Nici pe Egipt nu se putea baza. Singura speranță rămânea Domnul. Rabșache știa acest lucru, și de aceea va încheia discursul lovind din nou în încrederea lui Ezechia în Domnul.

Argumentul 4: Domnul m-a trimis să nimicesc Ierusalimul

Rabșache avea dreptate. Asiria era unealta mâniei divine împotriva unui popor infidel. Isaia confirmă acest lucru (vezi Isaia 9:5-6). Domnul a dat cetățile lui Iuda în mâinile împăratului Asiriei drept pedeapsă pentru alianța făcută cu Egiptul. Iar Ezechia se simțea cu musca pe căciulă. El știa că păcătuiseră împotriva Domnului. El știa că merita din plin pedeapsa Domnului. Domnul era de partea Asiriei acum. Cum mai putea el spera ajutor din partea unui Domn pe care îl trădase și care dăduse toate cetățile lui Iuda în mâinile împăratului Asiriei? De ce nu ar da și Ierusalimul? Ei păcătuiseră, și meritau din plin acest lucru. Deci, ce spune Rabșache în v. 22 este adevărat. Dar Rabșache omite un lucru esențial, și anume: că acest Domn care a pedepsit pe Iuda din pricina păcatului său este plin de îndurare și de-abia așteaptă ca poporul Său să se căiască pentru a-i putea veni în ajutor și pentru a-l putea mântui! De aceea, adevărul din v. 22 este de fapt o mare minciună! Profetiile din Isaia 28-35 sunt adresate de Isaia lui Ezechia tocmai pentru a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea cu discursul malefic al lui Rabșache. În aceste capitole, Domnul îl mustră pe Ezechia pentru alianța cu Egiptul, și anunță pedeapsa. Dar cel mai mult insistă pe îndurarea Sa și pe dorința fierbinte a Domnului să ierte pe Iuda, și pe promisiunea mântuirii pentru cei care se întorc la Domnul chiar în ultimul ceas. Inima lui Ezechia avea nevoie de cunoașterea îndurării lui Dumnezeu pentru a rezista discursului lui Rabșache și pentru a avea curajul să strige la Domnul chiar din fundul unei gropi bine meritată. Capitolele 28-35 din Isaia sunt superbe (pentru un comentariu detaliat se pot consulta materialele Bereea pentru cartea Isaia). Este fascinant cum Domnul pregătește inima unui Ezechia trădător pentru marele test din confruntarea cu Rabșache. Voi aminti doar două pasaje din Isaia, în care voi insera și câteva explicații:

15. Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră.” Dar n-ați voit!

(Dacă Ezechia se încredea în Domnul și nu făcea alianța cu Egiptul, Domnul i-ar fi dat izbăvirea fără să fie pârlolit tot Iuda de armatele asiriene. Ezechia nu ar mai fi trecut prin atâta necaz și umilință și nu s-ar mai fi confruntat cu tulburătorul discurs al lui Rabșache.)

16. Ci ați zis: „Nu! Ci vom fugi pe cai!” – De aceea veți și fugi! – „Vom călări pe cai iuți!” – De aceea cei ce vă vor urmări vor fi și mai iuți!

(Ezechia a ales alianța cu Egiptul și s-a bazat pe caii și călăreții din Egipt, dar acest lucru nu i-a ajutat la nimic)

17. O mie vor fugi la amenințarea unuia singur; și, când vă vor amenința cinci, toți veți fugi, până veți rămâne ca un stâlp pe vârful unui munte și ca un steag pe creștetul unui deal.

(Asiria a pârlolit tot Iuda, și a mai rămas doar rămășița din Ierusalim. Vizualizarea unei hărți pentru acel moment istoric e cu adevărat foarte utilă, pe hartă se vede imperiul asirian ca un ocean, în mijlocul căreia se află o mică insuliță: Ierusalimul)

18. Totuși Domnul așteaptă să Se milostivească de voi și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept: ferice de toți cei ce nădăduiesc în El!

(este revelată inima lui Dumnezeu: El este gata să mântuiască și în ultimul ceas!!!)

19. Da, popor al Sionului, locuitor al Ierusalimului, nu vei mai plânge! El Se va îndura de tine, când vei striga; cum va auzi, te va asculta.

(așa s-a și întâmplat: imediat ce Ezechia a strigat către Domnul, Domnul a răspuns și a adus izbăvirea!)

20. Domnul vă va da pâine în necaz, și apă, în strâmtorare. Învățătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi.

21. Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!”, când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.

22. Veți socoti ca spurcate argintul care vă acoperă idolii și aurul cu care sunt poleite chipurile turnate. Ca pe o necurăție le vei arunca și le vei zice: „Afară cu voi de aici!”

23. Atunci El va da ploaie peste sămânța pe care o vei pune în pământ, și pâinea pe care o va da pământul va fi gustoasă și hrănitoare; în același timp, turmele tale vor paște în pășuni întinse.

24. Boii și măgarii care ară pământul vor mânca un nutreț sărat, vânturat cu lopata și cu ciurul.

25. Pe orice munte înalt și pe orice deal înalt vor izvorî râuri, curgeri de apă, în ziua marelui măcel, când turnurile vor cădea.

26. Și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vânătăile poporului Său și va tămădui rana loviturilor lui.

27. Iată, Numele Domnului vine din depărtare! Mânia Lui este aprinsă și un pârjol puternic; buzele Lui sunt pline de urgie, și limba Lui este ca un foc mistuitor;

28. suflarea Lui este ca un șuvoi ieșit din albie, care ajunge până la gât ca să ciuruiască neamurile cu ciurul nimicirii și să pună o zăbală înșelătoare în fălcile popoarelor.

29. Voi însă veți cânta ca în noaptea când se prăznuiește sărbătoarea, veți fi cu inima veselă ca cel ce merge în sunetul flautului ca să se ducă la muntele Domnului, spre Stânca lui Israel.

30. Și Domnul va face să răsunе glasul Lui măreț, Își va arăta brațul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, în mijlocul flăcării unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, furtunii și pietrelor de grindină.

31. Atunci asirianul va tremura de glasul Domnului, care îl va lovi cu nuiua Sa.

32. La fiecare lovitură de nuiua hotărâtă pe care i-o va da Domnul, se vor auzi timpanele și harpele, Domnul va lupta împotriva lui cu mâna ridicată.

33. Căci de multă vreme este pregătit un rug, gătit și pentru împărat: adânc și lat este făcut, cu foc și lemne din belșug. Suflarea Domnului îl aprinde ca un șuvoi de pucioasă.

(Domnul anunță mai dinaintea izbăvirea pe care o va da împotriva Asiriei. Această izbăvire are loc când Îngerul Domnului nimicește 185.000 de asirieni. Limbajul profetic ne arată că această zi anticpează marea zi a Domnului, a doua venire a lui Hristos, când vrăjmașii Domnului vor fi nimiciți iar poporul Său glorificat)

(Isaia 30:15-33)

7. Iată, vitejii strigă afară; solii păcii plâng cu amar.

(solii păcii sunt cei care au dus cererea lui Ezechia de a oferi aur și argint în schimbul cruțării Ierusalimului).

8. Drumurile sunt pustii; nimeni nu mai umblă pe drumuri. Asur a rupt legământul,

disprețuiește cetățile, nu se uită la nimeni.

(Asur a rupt legământul făcut cu Ezechia și a venit împotriva Ierusalimului chiar dacă Ezechia i-a dat aurul și argintul cerut)

9. Țara jelește și este întristată; Libanul este plin de rușine, tânjește; Saronul este ca un pustiu; Basanul și Carmelul își scutură frunza.

10. „Acum Mă voi scula – zice Domnul – acum Mă voi înălța, acum Mă voi ridica.

(este un verset superb: Domnul nu Se ridică pentru a pedepsi Ierusalimul ci pentru a-l izbăvi. El este dispus să aducă izbăvirea CHIAR DUPĂ ce Asur a rupt legământul, adică chiar după jefuirea Templului. Această profeție pregătește inima lui Ezechia și îi dă curaj să ceară ajutorul Domnului chiar după ce a făcut și compromisul umilitor de a da bogățiile templului în mâinile vrăjmașului)

11. Ați zămislit fân și nașteți paie de miriște; suflarea voastră de mânie împotriva Ierusalimului este un foc care pe voi înșivă vă va arde de tot.

12. Popoarele vor fi ca niște cuptoare de var, ca niște spini tăiați care ard în foc.

13. Voi cei de departe, ascultați ce am făcut! Și voi cei de aproape, vedeți puterea Mea!”

(Isaia 33:7-13)

Discursul împotriva credinței poporului (28-35)

La al doilea discurs Rabșache ridică glasul și strigă către poporul de pe ziduri. Discursul este adresat în mod direct poporului. El acum vrea să frângă încrederea poporului în liderul lor (Ezechia) și în Dumnezeu lor. Și într-adevăr erau multe fapte care îl discredituau pe Ezechia înaintea poporului. Poporul a fost de acord cu politica de război al lui Ezechia. Dar în situații de criză, se uită repede acest lucru și singurul responsabil înaintea poporului devine liderul. Ne amintim de ieșirea lui Israel din Egipt. Moise nu i-a scos cu forța. Ei au strigat către Domnul pentru izbăvire și Domnul le-a trimis un izbăvitor. Ei au ieșit din Egipt de bunăvoie. Și cu toate acestea, când au dat de greu în pustie, ei i-au reproșat lui Moise că i-a scos din țara Egiptului pentru a-i face să moară în pustie. Când se ajunge la necaz, în mintea poporului, liderul va fi întotdeauna marele vinovat. Deci în situația de față, poporul putea foarte ușor să nu mai respecte autoritatea lui Ezechia. Ezechia a fost discreditat și batjocorit public de Rabșache pentru că rămășița din Ierusalim să își piardă total încrederea în liderul lor. Dacă Ezechia ceda presiunii psihologice exercitate de Rabșache și poporul putea ceda. Testul a fost pentru Ezechia, dar și pentru popor. Discreditarea lui Ezechia are loc în special în primul discurs. În al doilea discurs este discreditat Dumnezeu Însuși. Vom numi acest nou argument: evidența istorică și

discreditarea lui Yahwe. Înaintea acestui argument, Rabșache mai aduce argumentul ofertei împăratului Asiriei.

Argumentul 5: Oferta harului din partea împăratului Asiriei

Împăratul Asiriei le promite în schimbul capitulării viața și un trai bun într-o țară foarte bogată, într-o țară în care ar curge lapte și miere. În descrierea acestei țări, împăratul asiriei utilizează un limbaj foarte asemănător cu cel folosit de Yahwe în descrierea Țării Promise. Acest lucru nu este întâmplător. Împăratul Asiriei le promite ce le-a promis Domnul: o minunată moștenire. Mai mult decât atât, Împăratul Asiriei se prezintă pe sine plin de milă, îndurare și generozitate. Ei se răsculaseră împotriva lui. Dar el le promite nu doar că îi va ierta, ci și că îi va lua nu ca sclavi ci ca oameni liberi într-o țară bogată și minunată, chiar mai frumoasă decât țara Canaanului. Împăratul Asiriei îl imită pe Yahwe. Împăratul Asiriei se dă de fapt un nou Yahwe. El pretinde a avea mila și iertarea lui Yahwe, bunăvoința, generozitatea și răsplătirile lui Yahwe, și, după cum vom vedea în următorul argument - și puterea lui Yahwe. Împăratul Asiriei lovește în identitatea lui Yahwe, și apoi revendică el această identitate. Împăratul Asiriei nu face nici o referire la dumnezeii Asiriei. El nu argumentează că dumnezeii Asiriei au fost mai puternici decât ceilalți dumnezei, ci că EL a fost mai puternic decât ceilalți dumnezei. Împăratul Asiriei lovește în adevărata identitate a lui Yahwe, și apoi o revendică în dreptul său. El se declară pe Sine mai presus de toți dumnezeii și plin de milă, gata să ierte și să răsplătească ca Yahwe pe cei care să întorc la el. Împăratul Asiriei îl neagă pe adevăratul Dumnezeu și Se declară pe Sine Dumnezeu. Împăratul Asiriei nu încearcă doar să îi îngrozească, ci să îi și seducă. De fapt, întâi îngrozește și apoi îi seduce. El îi îngrozește pentru a-i putea seduce. El le demonstrează că nu au nici o șansă împotriva lui, și apoi vine cu oferta harului. Evreii erau obișnuiți cu această ofertă din pricina istoriei lor. Oferta harului putea rezona în inimile lor, căci ei nu erau străini de existența harului. Dar marea întrebare era: acest har trebuia căutat la Domnul sau la marele împărat al Asiriei? Tiparul anticristic este evident. Apoc.13 ne învață că diavolul va imita realitatea Sfintei Treimi pentru a seduce întreg pământul. El va folosi în mod simultan groaza și seducția pentru a îngenunchia întreaga lume. Și va reuși. În spatele oamenilor va fi GROAZA pedepsei, iar în fața lor SEDUCȚIA binelui anticristic. În spate vor avea o suliță otrăvitoare, iar în față o lume care promite împlinirea poftelor și dorințelor omului. Să dai înapoi înseamnă chin, dar să mergi înainte înseamnă exaltarea poftelor. Cine va putea rezista?

Acum li se propune o nouă alianță, o alinață cu însuși împăratul Asiriei. Ezechia și poporul nu scapă de testul alianțelor. Ei au căzut testul făcând alianța cu Egiptul. Pocăința lor înseamnă nu doar căință, ci și luarea testului pierdut. Și Domnul îi pune în fața unui nou test. Dar de această dată testul este mult mai greu. Pocăința nu înseamnă doar cererea de iertare ci ea include și luarea testului picat. Domnul nu poate tolera restanțele. După ce pierdem un test, Domnul ne iartă dar ne pune din nou în fața aceluiași test. Și nu vom putea înainta spre El și crește în El dacă nu luăm acel test, Dar problema este că a doua oară, testul e mai greu decât prima dată. Iată de ce Domnul nu poate fi păcălit și harul nu poate fi transformat în desfrâu. Dacă accepți un păcat pentru că oricum știi că vei fi iertat, nu e o alegere bună. Căci Domnul te iartă dar te pune din

nou în față cu acel păcat. Și acum este mai greu. Lui Ezechia îi era mai ușor să spună nu ofertei Egiptului decât ofertei Asiriei. De ce? Măcar din următoarele motive:

1. Acum făcuse deja compromisul. Se simțea murdar, pângărit, vinovat. Acum trebuia să se încreadă foarte MULT nu doar în puterea lui Dumnezeu, ci și în îndurarea Lui. Îndoiala ataca inima lui nu doar cu întrebarea: Dumnezeu poate? Ci și cu întrebarea: Dumnezeu vrea?
2. Presiunea vizibilului era mult mai mare: oștile asiriene nu erau departe ci pârjoliseră țara și erau chiar la ușile Ierusalimului.
3. Odată făcut un anumit tip de compromis, se distruge ceva din verticalitatea noastră morală, și ne este mai ușor să îl facem a doua oară.

Cu siguranță că Ezechia avea și noi resurse. Exeperimentase deja eșecul încrederii în oameni și durerea adusă de compromis. Văzuze consecințele dureroase ale compromisului. De ce să îl repete din nou? Dar în ciuda acestor resurse noi, presiunea alinației cu Asiria era mai mare decât cea exercitată de Egiptul de altădată. Principiile sfințirii sunt clare:

- a) Domnul nu te va lăsa fără să iei testul cu pricina. Trebuie să fii conștient că testul nu poate fi ocolit. El va reapărea în viața ta. Nu vei putea continua relația cu Domnul fără luarea acelui test.
- b) Este mult mai ușor să iei testul din prima. A doua oară, luarea aceluiași test va fi mai dificilă, mai grea! Suferința va fi mai mare! De regulă cedăm ispitei din pricina faptului că nu acceptăm suferința! Dar testul trebuie luat! Și suferința va fi mai mare mai târziu! Deci nu putem ocoli suferința! Și oare nu este înțelept să alegem varianta cu suferință mai mică decât varianta cu suferință mai mare?

Pornind de la exemplul lui Ezechia despre suferința care este mai mare după ce am picat prima dată testul, ne aducem aminte mai întâi de cucerirea cetății Ai din cartea Iosua. La prima încercare de cucerire, armata lui Israel a fost fugărită în mod rușinos de cei din Ai. Acest lucru s-a întâmplat datorită neascultării lui Acan. La a doua încercare de cucerire, Domnul era de partea lor. Cu toate acestea, a doua oară a fost mai greu ca prima dată deoarece teama de a fi înfrânți era mai mare acum. Când am studiat cartea Iosua am insistat pe acest principiu reliefat și în Cartea Împărați: testul e mai dificil de luat a doua oară decât prima dată. Și Domnul nu le-a spus: mergeți la alte cetăți! Domnul i-a îndreptat tot spre Ai, provocându-i să ia testul pe care nu l-au luat. Apoi, ne aducem aminte de principiul revelat în 2 Petru: păcatul robește! Orice păcat are anumite consecințe. Chiar dacă ne cerem iertare acele consecințe rămân sub o anumită formă și măcar pentru o vreme. O consecință clasică a păcatului intrat în viața noastră este că ne slăbește rezistența în a respinge acel păcat, și ne face mai predispuși la acel păcat. Dacă de exemplu nu

am furat niciodată un bun al semeneului nostru, vom respinge mai ușor ispita de a fura. Dar dacă am furat deja de câteva ori, ispita va fi mai mare iar nouă ne va fi mai greu să o respingem. Chiar dacă Domnul ne iartă după ce ne căim de furturile comise, în personalitatea noastră rămâne (măcar pentru o vreme) o predispoziție mai mare spre furt. Atunci când persistăm într-un păcat, cultivăm și creștem în firea noastră pământească predispoziția pentru acel păcat. Dacă vom înțelege această legitate, nu vom cădea niciodată în capcana celui rău care ne spune: *Fă acest păcat doar o dată și apoi cere-ți iertare!* În fața acestei ispite, noi vom ști că dacă facem acel păcat puterea celui rău de a ne ispiti cu acel păcat va crește considerabil! Și ispita va veni din nou și din nou! Și ne va trage nu doar spre o singură cădere ci spre prăpastia ruperii relației cu Dumnezeu! Ispita va deveni din ce în ce mai mare, și de asemenea împietrirea și mai mare. Cel rău niciodată nu vrea să comitem doar un singur păcat. Acel păcat pe care îl așează înaintea noastră este începutul unui șir lung de căderi care va duce până la urmă la ruperea relației noastre cu Domnul. Primul păcat ne va promite că va intra singur în inima noastră. Dar el va intra împreună cu un alt păcat, care va aduce și alt păcat și tot așa. Și cu cât vom lăsa ușa deschisă cu atât va fi mai greu să o închidem, și cu atât suferința va fi mai mare. Cel mai ușor este să o ținem închisă de la început și să respingem orice complacere în păcat și orice alegere deliberată de a face un păcat. Cineva, pentru a sublinia gravitatea răului, spune că atunci când facem un păcat dăm naștere unui nou demon care va activa în lume și va face rău până la a doua venire a Domnului. Cred totuși că atunci când facem rău nu dăm naștere demonilor, dar le mărim puterea lor de distrugere pe pământ. Și în primul rând le mărim puterea lor asupra noastră. Nu la întâmplare, în Apocalipsa, când paharul fărădelegii umanității atinge vârful, ies din Adânc demoni care nu au mai activat vreodată în această lume. Domnul concepe lupta spirituală astfel încât să nu putem transforma harul în desfrânare. Există legități clare ale luptei spirituale care ne demonstrează cât se poate de clar că fără SFINȚIRE nimeni nu va putea să vadă pe Domnul. Nimeni care alege să își conducă viața după principiul: *păcătuiește și apoi cere-ți iertare!*, nu va ajunge în Împărăția lui Dumnezeu.

Revenim la oferta împăratului Asiriei. Ce s-ar fi întâmplat dacă ei ar fi primit-o? Poate că ar fi fost nimiciți, sau poate că într-adevăr ar fi fost deportați în altă țară. Dar în mod cert, evreii nu ar mai fi rămas în Iuda și Ierusalim, și închinarea la Templu ar fi fost oprită sau total compromisă. Să nu uităm că războiul era îndreptat împotriva Templului. Când au intrat în Ierusalim, armatele babiloniene au distrus Templul. Este foarte probabil ca Sanherib să fi făcut același lucru. Dacă Ezechia ar fi cedat în fața discursului lui Rabșache atunci acest lucru ar fi putut însemna finalul Templului și finalul preoției lui Israel printre neamuri. Miza era imensă!

Argumentul 6: Evidența istorică și discreditarea lui Yahwe

Poporul avea multe motive să își piardă încrederea în Ezechia. Totuși speranța izbăvirii se aștepta din partea Domnului și nu din partea lui Ezechia. E adevărat că Ezechia era cel ce încurajase și încă mai încuraja poporul să se încreadă în Domnul. Încrederea în Ezechia și încrederea în Domnul erau strâns legate. Rabșache l-a discreditat suficient pe Ezechia în primul discurs. Acum Îl va discredita pe Dumnezeu Însuși. Dacă Ezechia spunea: *Da, ajutorul nu poate*

veni nici din Egipt și nici de la rămășița din cetate. Dar poate veni de la Domnul. Da, am greșit înaintea Domnului, dar acum mă voi căi și îmi vom pune toată încrederea în El!, și dacă poporul spunea: *Da, Ezechia a greșit. Dar și noi am greșit. Acum însă ne vom căi și ne vom pune încrederea nu Egipt, ci doar în Domnul*, atunci toate argumentele lui Rabșache din primul său discurs ar fi fost fără putere. Dacă în primul discurs Rabșache argumentează că Domnul NU VREA să îi izbăvească, în al doilea discurs el insistă că, chiar dacă ar vrea totuși, Domnul NU POATE să îi izbăvească. Primul discurs lovește în ÎNDURAREA fără margini a lui Dumnezeu, iar al doilea în PUTEREA Sa fără margini. Rabșache invocă drept argument evidența istorică. Într-adevăr nici un dumnezeu nu s-a putut împotrivi până acum lui Sanherib. Toate cetățile și toate popoarele au căzut în mâna lui. Dar faptele istorice nu sunt în sine un argument. Argumentul izvorăște de fapt din modul în care Rabșache interpretează acele fapte istorice. El le interpretează prin lentila culturii din acea vreme idolatră. Pentru aceasta, el îl așează pe împăratul Asiriei deasupra zeilor (am observat deja că el nu spune că dumnezeii Asiriei au fost mai puternici decât zeii popoarelor cucerite, ci că împăratul Asiriei a fost mai puternic decât aceștia), și îl așează pe Yahwe între ceilalți zei. Dar aceleași fapte istorice puteau fi interpretate cu totul altfel prin lentila Scripturii. Isaia explicase că Asiria era unealta mâniei din mâna lui Yahwe și că Iuda a fost înfrântă de Asiria din pricina păcatelor lor împotriva lui Yahwe. Rabșache vrea ca să distrugă orice raționament care i-ar mai fi putut motiva pe evrei să își pună încrederea în Yahwe. Pentru aceasta lovește și în Yahwe, lovește și în atotputernicia Sa. Lovitura nu se îndreaptă acum doar împotriva lui Ezechia, ci împotriva lui Dumnezeu Însuși. Și deși discursul lui Rabșache are un impact teribil asupra ascultătorilor, se pare că el comite și o greșeală în discursul său. Trimișii lui Ezechia se întorc la împărat cu hainele sfâșiate. Aceasta este dovada că ei au fost extrem de tulburați de cuvintele lui Rabșache. Cu toate acestea, chiar ultimele cuvinte ale lui Rabșache îl provoacă pe Ezechia să meargă în Casa Domnului (vezi 19:4). Rabșache nu îl batjocorește doar pe Ezechia dar și pe Dumnezeu. Poate că discursul lui Rabșache ar fi fost mai eficient fără ultima parte. Ezechia știa că el păcătuse și că era vinovat, și că Domnul luptase împotriva lui, și că alianța cu Egiptul nu-i ajutase la nimic. De aceea, îi este greu să răspundă acelei părți din discurs care-l incriminează pe el. Dar Ezechia știa că Domnul este singurul Domn. De aceea, poate reacționa mai ușor față de acea parte din discurs care-l incriminează pe Dumnezeu Însuși. Oare greșeala din discursul lui Rabșache anticipează eroarea din discursul Anticristului? Anticristul va veni cu multe semne și minuni, și se va așeza pe sine mai presus de toți dumnezeii (vezi 2 Tes. cap. 2a), la fel ca și împăratul Asiriei. Făcând așa va lovi în Dumnezeul Scripturii. Atât Cartea Daniel cât și Cartea Apocalipsa, profetează că Anticristul va rosti mari vorbe de hulă împotriva lui Dumnezeu. Acest lucru va trezi poate la un moment pe unii din credincioșii care până în acel punct se vor fi lăsat seduși de minciunile acestuia.

19:1-37 – Izbăvirea Ierusalimului

Batjocorirea lui Yahwe de către Rabșache îi dă curaj lui Ezechia să strige către Domnul. El se duce acoperit cu sac (semnul pocăinței și umilinței) în Casa Domnului. Ezechia capătă curaj să strige către Cel pe care-L trădase. Ezechia își învinge sentimentul de rușine și vinovăție

și își ia inima în dinți și se înfățișează înaintea Domnului. El trimite vorbă și către reprezentantul Domnului: Isaia. Ezechia folosește două expresii interesante care ne ajută să pricepem starea inimii sale. Ezechia îi spune lui Isaia: *Poate că Domnul Dumnezeuul tău a auzit cuvintele lui Rabșache și poate Domnul îl va pedespi. Înălță dar o rugăciune pentru ceilalți care au mai rămas .*

Ezechia nu are curaj să se roage el însuși Domnului. El se simte împovărat de vinovăție. El vorbește de Dumnezeuul lui Isaia și nu este sigur de posibilitatea izbăvirii, folosind cuvântul POATE. El îl îndeamnă pe Isaia să se roage pentru ei. Este evident că Ezechia se simte cu musca pe căciulă și nu are deplină încredere că Domnul îi va răspunde. Într-un fel este de apreciat umilința lui Ezechia. Ezechia nu trece ușor peste faptul că a păcătuit împotriva Domnului. Dar în același timp Domnul așteaptă de la Ezechia să se încreadă în îndurarea Sa fără margini și să îndrăznească să vină la El așa cum este. Este minunat răspunsul Domnului față de gestul lui Ezechia. Ezechia vine la Domnul ezitând și cuprins de îndoială. Dar Domnul îndurărilor îi răspunde imediat: Isaia le dă răspunsul Domnului pe loc trimișilor lui Ezechia și Domnul îl anunță că împăratul Asiriei va primi o veste care-l va îndepărta din Ierusalim. Și chiar în acea zi se și întâmplă acest lucru. Cât de adevărate au fost cuvintele lui Isaia despre Domnul din cartea Isaia cap. 28-35: imediat cum a fost strigat, Domnul a și răspuns! Domnul de-abia aștepta ca poporul să strige către El pentru a-l izbăvi. Domnul harului este gata să ierte și să aducă izbăvirea! El nici nu-l mutstră, nici nu-l umilește pe cel care vine smerit înaintea Sa. El îi răspunde lui Ezechia așa de repede și așa de frumos de parcă Ezechia ar fi fost în acel moment cel mai bun prieten al Domnului și cel mai neprihănit om de pe fața pământului. Domnul îl primește întotdeauna pe fiul risipitor cu brațele deschise, cu multă bucurie, cu sărbătoare și petrecere!

Dar Domnul deocamdată doar stârnește un război împotriva Asiriei care îl face pe împărat să se întoarcă în țara lui. Cu siguranță că acest lucru era mult mai mult decât spera Ezechia în visele sale cele mai frumoase. Dar Domnul era dispus să facă mult mai mult. El era dispus să distrugă într-o singură zi 185.000 de asirieni, și să aducă una din cele mai frumoase izbăviri din tot Vechiul Testament care avea să îi înalțe Numele până la marginile pământului! Dar pentru a face acest lucru era nevoie de mai mult curaj din partea lui Ezechia, era nevoie ca însuși Ezechia să se roage cu îndrăzneală Domnului! Și sunt doi factori care îi dau acest curaj lui Ezechia. Primul este răspunsul prompt al Domnului la primul pas pe care el îl face spre Domnul. Ezechia descoperă că Domnul l-a iertat cu adevărat și că este de partea lui! Al doilea factor este reprezentat de scrisoarea trimisă de împăratul Asiriei după plecarea sa de lângă Ierusalim. În această scrisoare îl amenință pe Ezechia și îl batjocorește din nou pe Dumnezeuul cel viu. Iată o nouă eroare pe care o face împăratul Asiriei. Scrisoarea sa, în loc să îl demoralizeze pe Ezechia, îi dă imboldul să vină în Casa Domnului și să se roage fierbinte Domnului. Cu siguranță că scrisoarea a avut și efectul de aduce groaza în inima lui, dar această groază îl motivează să strige către Domnul. Și din nou, batjocorirea Dumnezeului lui Israel îl convinge să strige către

Domnul. Ezechia înțelege că miza bătăliei era Numele Domnului. De aceea capătă curaj să se roage astfel:

- Acum, Doamne, Dumnezeul nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ***ca să știe toate împărățiile pământului că numai Tu ești Dumnezeu, Doamne!***

Ezechia nu mai este mulțumit doar cu faptul că împăratul Asiriei pleacă înapoi în țara sa. El cere o mare izbăvire prin care toate neamurile să cunoască că doar Yahwe este Dumnezeu! Împărăția de Nord a căzut în mâinile împăratului asirian, neamurile din jur puteau interpreta că dumnezeii Asiriei sunt mai puternici decât dumnezeul lui Israel. Dar mai stătea totuși în picioare împărăția de Sud. Dacă și împărăția de Sud era înfrântă atunci Numele Domnului ar fi fost hulit printre Neamuri. Dar dacă împărăția de Sud biruia asupra împăratului Asiriei atunci Numele Domnului era înălțat deasupra tuturor Neamurilor! Ezechia înțelege atât MIZA cât și oportunitatea, și îndrăznește să se roage pentru o mare izbăvire, în ciuda faptelor sale rușinoase din trecut. El se încerează în îndurarea Domnului și în dorința acestuia de a-Și înălța Numele printre Neamuri!

Domnul de-abia aștepta acest curaj din partea lui Ezechia. El îi răspunde la fel de prompt ca prima dată. Și răspunsul Domnului are două componente ca și întâiași dată, și anume:

- Un mesaj către Ezechia.
- Intervenția Sa concretă în istorie împotriva asirienilor.

Domnul aduce mesajul și apoi vine cu intervenția Sa în istorie. El vrea să fie cât se poate de clar că schimbarea istoriei nu a fost la întâmplare, ci a fost intervenția Sa în urma strigătului lui Ezechia!

Mărimea izbăvirii este după îndrăzneala rugăciunii. Este adevărat că motivul obiectiv al izbăvirii este Dumnezeu Însuși și robul Său David (vezi 19:34). Îndurarea Domnului, Numele Său și promisiunile Sale față de David, sunt baza obiectivă a izbăvirii. Cu toate acestea izbăvirea nu putea avea loc fără strigătul lui Ezechia. Mesajul Domnului împotriva împăratului Asiriei, este de fapt pentru Ezechia. Ezechia avea nevoie să înțeleagă acel context istoric prin lentila cerului.

Să nu uităm că tema centrală a cărții este Casa Domnului. Ezechia este împăratul care stă la spărtură și care într-un context istoric foarte greu realizează cea mai mare reformă religioasă din istoria lui Israel. Casa Domnului este înălțată înaintea întregului popor ca niciodată! Dar nu suntem surprinși să citim mai departe contra-ofensiva celui rău împotriva acestei reforme. Am învățat deja din această carte că orice pas pentru înălțarea Casei Domnului este urmat de un puternic atac din partea celui rău. Acest atac vine prin Sanherib. Cel rău găsește o fisură în inima lui Ezechia și Casa Domnului este jefuită de însuși împăratul. Când am studiat viața lui Iosia am spus că orice atac din partea celui rău va lucra până la urmă spre slava Casei Domnului, dacă

împăratul rămâne în ascultare. Nu am avut până acum o confirmare istorică pentru această ipoteză. Dar iată că acum prin istoria lui Ezechia vedem atât de clar cum atacul celui rău a tras la carul Slavei Domnului, și cum în cele din urmă Numele Celui ce locuia în Templul de la Ierusalim a fost înălțat peste toate neamurile. Ba mai mult: Ezechia nu a rămas în ascultare tot timpul dar a revenit în ascultare în ultimul ceas. Și iată că izbăvirea și înălțarea Numei Domnului tot a avut loc. Când Ezechia a ales neascultarea, Casa Domnului a fost necinstită și Numele Domnului hulit printre neamuri; dar când a revenit în ascultare, Casa Domnului a fost protejată și Numele Domnului înălțat peste tot pământul. Ezechia s-a dus prima dată în sac în casa Domnului. Și a doua oară a venit cu scrisoarea și s-a rugat tot în Casa Domnului. Dumnezeuul i-a răspuns rugăciunii sale în Casa Lui!

În contrast cu Ezechia, Sanherib moare chiar când se ruga în casa dumnezeului său Nisroc. Ce contrast! Ezechia se roagă în casa Domnului și este izbăvit în fața unei oștiri fără număr, iar Sanherib se roagă în casa lui Nisroc și este omorât chiar de fiii lui! Domnul știe cu adevărat cum să Își înalțe Numele către Neamuri. Dar este nevoie ca împăratul să rămână în ascultare și să cinstească pe Domnul care locuișete în Templul din Ierusalim. Domnul este gata să aducă mari izbăviri prin care să Își înalțe Numele peste Neamuri. Este nevoie doar de nebunia credinței care să îl țină pe împărat în ascultare în orice vreme! Și Domnul va face mari isprăvi pentru poporul Său!

Cap. 18-19 ne descoperă deci un nou atac împotriva Casei Domnului, precum și confirmarea principiului că orice atac este binevenit căci va trage la carul Slavei Domnului dacă împăratul rămâne în ascultare sau dacă revine în ascultare.